

eller maaskee i slet ingen; jeg siger, jeg vilde ansee det uønskeligt, thi jeg vilde ansee det for aldeles u p a s s e n d e, om man vilde give en saadan Bestemmelse. Der er Meget, som Lovgivningen ikke udtrykkeligt kan forbyde, men som den desuagtet ikke bør tillade, og denne almindelige Grund gjælder ikke alene med Hensyn til Folketirken, men ogsaa med Hensyn til de afvigende Troessamfund. Der er stillet under Nr. 21 det Forslag, at Slutningen af § 9 skulde udgaae, ifølge hvilken, naar en af Ægtefolkene dør eller paa anden Maade mister Myndigheden over Børnene, den anden Ægtefælle da kun med Cultusministerens Samtykke skulde kunne forandre den Bestemmelse, som tidligere er tagen ved fælles Dvereenkomst. Jeg tilstaaer, at denne Bestemmelse i § 9 ved første Diefast havde Noget, som ikke heller tiltalte mig; — jeg troer overhovedet, at det er en lidet tiltalende Bestemmelse, at lade dette være afhængigt af Cultusministeren — men jeg troer desuagtet, at Bestemmelsen er nødvendig. Lader os nemlig ikke over Forældrenes Myndighed glemme, at ogsaa Børnene have en Ret, lader os erindre, at denne Børnenes Ret voxer med den tiltagende Alder, og at det derfor er naturligt, at, naar i et blandet Ægtefæll den ene Ægtefælle dør, Cultusministeren da bliver Børnenes Børge; thi jeg vil spørge, om det f. Ex. ikke vilde være forargeligt, om den efterlevende Ægtefælle skulde have Magt til uden videre at lade et Barn, som var 12—13 Aar gammelt, og som var blevet opdraget i en Religion, forandre Religion og gaae over i et andet Troessamfund? Det er en Følge af de blandede Ægtefæller, at man maa give Forældrene i Fællesskab fuld Myndighed over Børnene, men at man derimod ikke, uden at krænke Børnenes Rettighed, kan give den ene af Ægtefællerne den samme Rettighed. Jeg troer, at, naar man taler om Frihed, da maa man, saaledes som den ærede Cultusminister har bemærket, ikke med „Frihed“ forverle For-

ældrenes Tyngsret over Børnene. Det er for at værne om Barnets Rettighed, og for at forebygge, at ikke ved de blandede Ægtefæller denne Barnets Rettighed skal forulempes og krænkes, at Udvalget har anset det nødvendigt at indføre den omhandlede Bestemmelse. Under Nr. 23 er der stillet et Forslag, hvilket Udvalget heller ikke kan tiltræde. Jeg skal ikke opholde mig ved de Ulemper, hvoraf det lider med Hensyn til Redactionen, thi disse kunde man jo ændre, men jeg troer, at, selv naar disse Ulemper blive ændrede, vil det alligevel ikke være ønskeligt, at Thinget tiltræder dette Forslag. I Paragraphen, saaledes som den af Udvalget er blevet foreslaaet, er nemlig hele Æftertrykket lagt paa, at Myndigheden er givet begge Forældre i Forening; dem giver man Myndighed til at bestemme, i hvilken Tro Børnene skulle opdrages, og det er kun for at tilveiebringe en Afgjørelse i det Tilfælde, i hvilket en saadan Dvereenkomst ikke kunde tilveiebringes, at man har forlangt, at de forinden Ægtefæll skulde afgive en Erklæring, thi da har man i denne Erklæring en Afgjørelse, men hele Bægten vedbliver dog at hvile paa den fælles Dvereenkomst, og jeg antager, at det særdeles hyppigt vil være Tilfældet, at Forældrene ved fælles Dvereenkomst afvige fra den tidligere afgivne Erklæring. Jeg troer, at, hvis Livet i blandede Ægtefæller udvikler sig sundt og naturligt, saa vil det let gaae saaledes, at nogle af Børnene drages hen til Faderens, andre til Moderens Religion, alt efter som de føle sig tiltrukne af Faderens eller af Moderens Personlighed, eller efter som Barnets egen Natur er; den fornuftigste Afgjørelse vil altsaa være den, at Forældrene ved fælles Dvereenkomst beholde den Myndighed at lade Børnene gaae derhen, hvorhen de drages af deres egen Natur, men denne Frihed for Forældrene vilde gaae tilgrunde, dersom man gik ind paa det Forslag, der er stillet under Nr. 23.